

A romantic couple is sitting on a swing that hangs from a large tree branch. The man, on the left, is wearing a dark jacket and black pants, and the woman, on the right, is wearing a light-colored sweater and a beanie. They are both smiling and looking at each other. The background is a warm, golden-orange color, suggesting a sunset or sunrise, with many autumn leaves visible on the trees and the ground. The overall mood is romantic and cozy.

KEĎ UTIEČŤ, TAK S TEBOU

ADRIANA
KRIŠTOFÍKOVÁ

MOTÝL

ADRIANA KRIŠTOFÍKOVÁ

**KEĎ UTIEČŤ,
TAK
S TEBOU**

Copyright © Adriana Krištofiková 2014

Design © Motýľ design 2014

Cover photo © Zsolnai Gergely/Fotky&foto

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-022-3

ADRIANA KRIŠTOFÍKOVÁ

**KEĎ UTIEČŤ,
TAK
S TEBOU**

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Chat: Čau, si online?

Fresh: Áno. A ty?

Chat: To čo je za otázku?

Fresh: Taká istá ako tá tvoja.

Chat: Bavíš sa?

Fresh: Nie. Som frustrovaná. Prečo sa voláš Chat?

Chat: Je to úplne bežné meno, nie? Nič lepšie mi nenapadlo. A ty sa prečo voláš Fresh?

Fresh: Pretože ty sa voláš Chat...

Chat: ???

Fresh: Keď som rozmýšľala nad nickom a videla som tvoj Chat, hneď mi napadlo Fresh: Poznáš tú reklamu, nie?

Chat: Nie.

Fresh: Nepoznáš Nočný chat a ranný fresh?

Chat: Reklamy už nepozieram, z toho som vyrástol.

Fresh: Koľko máš rokov?

Chat: Dosť. A ty?

Fresh: Háďaj.

Chat: Pozeráš reklamy a si frustrovaná. Zdáš sa mi vtipná, ale v pozadí cítim krčie. Tipujem: plus-mínus... Si už dospelá?

Fresh: Si dobrý! Plus-mínus...

Chat: Aj ty. Odvčera mám pocit, že ku mne patríš ako ten slogan.

Fresh: Myslíš ako noc a ráno?

Chat: Áno. Ja som temný a ty si jasná.

Fresh: Jasná ako facka. Vždy som bola čitateľná. A čo myslíš tým temný? Začala som sa báť...

*Chat: Prepáč, ale musím končiť. Budem ťa tu vyčkávať, si zaujíma-
vá a páči sa mi tvoj prízvuk.*

Fresh: A to ešte nevieš, ako vyzerám!

*Chat: Zatiaľ nie, ale nádej zomiera posledná. Bežím. Tak zajtra.
Nestraš sa mi!*

Fresh: Ani ty mne...

Daj mi čas

Denisa počúvala, ako sa o poschodie nižšie hádajú jej rodičia. Ani len na návšteve sa nevedia ovládať! Ako dieťa nenávidela tie nezmyselné slovné vojny, ktoré sa začínali nevinnou poznámkou a končili búchaním dvier. História sa opakuje. Nehovorí sa náhodou, že ženy si vyberajú za partnera muža podobného ich otcovi?

Obliekla si župan a pozrela sa do zrkadla na dverách skrine. Plný dekolt, obľý zadok a dlhé štíhle nohy. Nebolo to najhoršie. Svojimi prednosťami hravo vyvážila nevýhodu mĺkvej ryby. Nikdy nemala podrezaný jazyk, hoci sa jej v hlave prehánali stovky bonmotov. Mužom sa to páčilo – aj tak neboli zvedaví na jej táraniny a zriedkakedy sa jej pozerali do očí. Najskôr ju to rozčuľovalo, potom začala nosiť hlboké výstrihy a zmierila sa s faktom, že je atraktívna, aj keď proti svojej vôli.

Vyšla zo spálne. Vo vedľajšej izbe sedela za počítačom jej sedemročná dcéra. Vravela si, že jej sa to nikdy nestane, no všetko sa dialo presne naopak. Peťka trávila celé dni na internete a veselo priberala. Ešte vlani v lete sa chodievali bicyklovať, večer sedávali dlho do noci v besiedke za domom, počúvali rádio a smiali sa zo susedy Molnárovej, ktorá ich rada špehovala zo svojho kuchynského okna.

Včera, keď ju Igor na večierku predstavil novoprijatej krásavici, v hlave sa jej rozsvietila kontrolka. Nikdy nežiarlila, no keď sa neskôr v aute opýtala, ako sa volá *tá nová*, čudne zvrátil čelo a povedal *neviem*, srdce sa jej roztancovalo a pichlo ju v žalúdku.

Domov sa vrátili neskoro, Peťka a rodičia už spali. Naliali si červené víno a ohovárali ľudí z večierka. Ani nevie, ako sa do-

stali k výčitkám. Chrlila jednu vetu za druhou, posmelená alkoholom.

„Igor, prečo sa mi vyhýbaš? Navyše sa Peťke vôbec nevenuješ?“

Znechutene na ňu zazrel. „Ja že sa vám nevenujem? A kvôli komu trčím celé dni v robote? Myslíš si, že súkromné hodiny angličtiny a tvoja manikúra sú zadarmo?“

„Ja predsa tiež pracujem...“ protestovala. Zdalo sa jej, že čím viac zarába, tým je lakomejší.

„Veď to akurát stačí na tvoje sprostosti! Nič nechápeš...“ mávol rukou.

„Takže sa ti neoplatí so mnou rozprávať?“ oči sa jej zaliali slzami.

Stisol pery a odpil si z pohára. Fľochol po nej pohľadom plným nenávisti.

„Už toho mám dosť! Tváriš sa ako chudera, ktorá sa kvôli mne musela obetovať! Kam by si to dotiahla so svojou diaľkovo dorobenou sociálnou prácou?!“ Vstal a zamieril do kuchyne. Vo dverách sa otočil:

„Ak sa ti nepáči, tak choď! Neboj sa, alimenty dostaneš. A ako si mohla dnes vidieť, o ženy nebudem mať núdzu.“

Skočila mu do reči: „Igor, viem, že to už dlho neklape, ale nejde len o nás. Čo Peťka?“

„Peťka si rýchlo zvykne! Veď ja som ten najhorší, ktorý jej všetko zakazuje. A keď to chceš počuť – nemáme syna! Ty máš dcéru a ja nemám nič!“

Vstala a s plačom odišla do postele, šokovaná jeho poslednou vetou. Znamená to, že Peťku nemá rád? Alebo len bije hlava-nehlava?

Ráno sa prebudila na dotyky Igorových rúk, ktoré žiadostivo šmátrali po jej tele, no podarilo sa jej vymaniť z jeho objatia. Najskôr zmizla v kúpeľni, potom ticho vklzla do detskej izby a v Peťkinej teplučkej posteli počkala, kým sa Igor vyparí z domu.

Na stolíku pod zrkadlom zahliadla časopis. Bielymi písmenami na čiernom podklade bola napísaná spoveď podvedenej čitateľky Márie. Príbeh o nevernom manželovi plný sklamaní a bolesti. O neverných ženách sa toľko nepíše, preblesklo jej hlavou. Musela však uznať, že o dobrodružstve za dverami spálne snívala už veľakrát. Po nociach ako táto by sa chcela aspoň na chvíľu zohriať v náručí plnom nehy, vášne a obdivu. Túžila po vyznaniach a lichôtkach, ktoré by jej prinavrátili pošramotené sebavedomie. Znova by sa cítila pekná, múdra, výnimočná. Taká, ako keď sa pred pár rokmi vydávala za Igora.

Petka jej zdola zakričala, že idú s babkou do záhrady. Denisa rýchlo vbehla do pracovne a zapla počítač. Na Facebooku si prečítala zopár posledných správ, ktoré si vymenili s Marekom. Pred mesiacom neverila vlastným očiам, koho jej Andrea tesne pred odchodom na materskú dovolenku predstavila ako nového šéfa ich pobočky. Vedela, že prijali nového človeka, ale že to bude jej bývalý spolužiak z gymnázia, ju prekvapilo, a zároveň potešilo. Akoby pokračovali tam, kde pred rokmi skončili – v iskrivej konverzácii a dvojzmyselných poznámkach.

Dočítala svoju poslednú odpoveď: *Marek, nechajme to radšej tak, som šťastne vydatá a ty šťastne rozvedený. Nezabúdaj, šéfko!* Nasledoval „smajlík“ v slnečných okuliároch.

Zhlboka sa nadýchla a prsty sa jej rozbehli po klávesnici: *Čaw, Marek, ak chceš, môžeme sa dnes večer stretnúť. Petku postrážia naši, sú u nás na návšteve. Navrhni details. Teším sa...*

Odoslala správu a obľala ju horúčava. Čo to, preboha, robí? Naozaj sa z nej stáva zúfalá manželka, ktorá celé dni premýšľa, ako ďalej? Áno, často si kladie otázku, či toto má byť všetko, čo jej život ponúka. Prázdna náruč, márne vyčkávanie na nežnosti, chrbát muža po svojom boku, ktorý kedysi videla v posteli len zriedka. Ešte pred pár mesiacmi mala hlavu položenú v jeho jamke nad kľúčnou kosťou a stačila im jedna perina...

Napäto civala na monitor počítača. Nad ikonou bubliny zasvietila červená jednotka. Nedočkavo klikla myšou, zmocnili sa jej vzrušenie a panika. Cítila sa ako dvojité agent, akoby robila niečo zakázané a za dverami izby na ňu striehli tajní so zatykačom.

Super, bejby. Konečne slovo do bitky! Detaily: som rozvedený, mám byť, skrátka „sám doma“. Zvyčajne nevarím, ale dnes rád urobím výnimku. Nechaj sa prevapíť. ;) O siedmej, Staromestská 35, 2. poschodie.

Usmiala sa a prevrapene zažmurkala. Bolo to ľahké, už je neverná na päťdesiat percent. Možno zašla príďaleko, veď stále počúva, akého má fajn chlapa, aká môže byť šťastná, akú má peknú rodinu. Áno, k cudzím sa jej muž správa úžasne, je vysmiaty, vtipný, vždy ochotný pomôcť. No len čo zatvorí dvere ich nového domu, kútiky úst mu ovisnú, ráno vstane z postele ako stroj a márne s Petkou čakajú, že ich pozdraví s úsmevom od ucha k uchu. Keď sa ho niečo opýta, buď čuší, alebo čosi zamrmle popod nos a je na nej, aby sa dovtípila, čo tá holá veta znamená.

Zbehla do záhrady, kde sa starkí hrali s Petkou Somára a červená lopta poletovala vo vzduchu.

„Mami, poď sa s nami hrať,“ zatiehla Peťka prosebným hlasom.

„Deňa, nájdí si na to dieťa trochu času! Kde furt trčíš?“ Mama na ňu prísne pozrela. Ach, mama! Tá vždy rada kritizovala a poúčala. Otec, ako vždy, nepovedal nič.

„Nie, musím dnes večer odísť. Dohodli sme sa s babami z poisťovne, že skočíme na pohárik. Musím predsa využiť, že ste prišli,“ zaimprovizovala a pocítila dvojnásobnú vinu.

Mama vzdychla a pokrútila hlavou. Nechápala, prečo musí počas ich návštevy niekam odbiehať. Veď by mala byť šťastná, že môžu byť pár dní spolu, keď bývajú tak ďaleko od seba. Nikdy sa nezmierila s dcériným odchodom z domu. A hoci v ich dedine zostali bývať Denisine sestry s rodinami, mame sa cnelo najviac

za najmladšou dcérou, maznáčikom, ktorý priskoro vyletel z hniezda a už nenašiel cestu späť. So svadbou v treťom ročníku na vysokej tiež veľmi nesúhlasila a bola presvedčená, že Igor bol Denisin životný omyl. Jej dcéra bývala veselá a energická, plná nápadov, rada sa zabávala, tancovala, chodila do divadla, často si obúvala túlavé topánky. Pred svadbou precestovala celú Európu s tlupou spolužiakov a s ruksakom na chrbte. Potom ju ulovil Igor a zatvoril ju do zlatej kletky. Jediné, čo od nej vyžadoval, bola jej prítomnosť, pevná pozícia pred kuchynskou linkou, inventárne číslo hneď po skrinke na televízor. Denisa chradla stále viac a viac, už sa nesmiala a nepohadzovala hlavou ako nezbedné žriebä. A on jej po celý čas pomáhal len tým, že domov priniesol peniaze. Nebolo to málo, ale... Bolo to málo! Väčšinou sa na luxusných dovolenkách pohádali hneď v prvý deň, on sa potom tváril, že ju nepozná, až kým sa mu vynervovaná nevytrela do priazne. Zvrátene sa vyžíval, ako sa mu podlizuje a prosí ho, aby sa už nehnevali. Uspokojovalo ho to, mal nad ňou moc a bol si toho vedomý. A keď hrozilo, že si jeho žienka nadobro zbalí kufre, zatlačil ešte viac, brnkol na jej citlivé struny a vrátil ju na svoje miesto, pričom mohla byť šťastná, že ju vôbec pri sebe trpí.

Mama sa divila, ako mohla Denisa zahodiť roky života a zostať s človekom, ktorý si ju neváži a nehodí sa k nej. Možno naozaj nebol zlý, len k sebe nepasovali, boli ako dva pekné tóny, ktoré dokopy zneli ako škripanie zubov.

„Mami, pod! Len jednu hru,“ zopakovala Petka.

„Tak dobre, ale rýchlo!“ Denisa sa zaradila do kruhu a pripravila náruč. Otec jej hodil loptu, vyšmykla sa jej a Petka radostne zakričala: „Mama má deravé ruky!“ Napadlo jej, že náročky nechytí ani jeden hod a vypadne z hry ako prvá. Bude *Somárom* veľmi rýchlo. A dnes večer ešte veľakrát...

Nasadla do červeného golfu pred domom, a kým si upravovala polohu sedadla a spätné zrkadlá, zbadala, že žalúzie v obývačke sú vytiahnuté. Peťka stála na stoličke, mama a otec ju pridržali z každej strany. Jednou rukou jej mávala, v druhej zvierala veľkú čokoládu, dopoly odbalenú. Denisa jej odkývala, potom pohrozila a prstom ukázala na Milku Triolade XXL. Mama mykla plecami a nahnevane sa vzdialila, otec sa previnilo usmial. Dobre vedía, že Peťka musí obmedzovať sladkosti, je tučná a neskôr by mohla mať zdravotné ťažkosti. No rodičia si Denisine obavy vysvetľovali po svojom: krkavčia mať, ktorá decku nedopraje a najradšej by ho nechala hladovať. V každej nestráženej minúte vnučku napchávali.

Denisa poslala dcére vzdušný bozk a naštartovala. Lodičkou na vysokánskom podpätku stlačila spojku a minisukňa sa jej vyhnula takmer po brucho. Obliekla som sa ako štetka, napadlo jej. Čo už, po dnešnej noci to bude pravda. Nikdy Igora nechcela zraďiť, ale teraz je to jedno. Stisla výrazne namaľované pery a zaradila jednotku. Keď ju Marek uvidí, odpadne. Zatiaľ ju pozná v džínsovom prevedení zo strednej alebo v decentných kostýmčekom poistovacej spoločnosti: tmavomodré sako, pomarančová šatka okolo krku. Uniforma sa jej páčila – ušetrila nielen peniaze, ale aj raňajšie minúty pred otvorenou skriňou. Mala rada svoju prácu, hoci nikdy nepatrila k ambicióznym zamestnancom, ktorí chceli za každú cenu strieľať v prvej línii. Celkom jej stačilo ticho sedieť za počítačom, spracovávať štatistiku a vyrábať tabuľky. Nuda, ale celkom dobre platená. Aj tak nemala kam postúpiť, vysokú nechala v treťom ročníku, ale matematika a fyzika sa jej predsa na niečo zišli. Sociálnu prácu v Trnave dokončila minulý rok, no

z teplého miesta v poisťovni sa jej nechcelo odísť. Len chcela dokázať sebe aj Igorovi, že nepatrí do starého železa a jej mozgové bunky ešte nadobro neodumreli.

Marek, vysedávajúci od minulého mesiaca v presklenej kancelárii, ju hltal očami vždy, keď sa mu podarilo odtrhnúť zrak od počítača a nenápadne kontrolovať podriadených. Keď si pomyslela, že na gympli patril k priemerným študentom, ktorí za ňou ďaleko zaostávali, musela sa smutne zasmiať. Dotiahol to na jej šéfa a ona so samými jednotkami a s geniálnym logickým myslením mu pokorne kreslí harmonogramy.

Pridala plyn a napadlo jej, že sa chystá iba vymeniť kus za kus. V mnohých veciach si boli podobní s Igorom: draví, úspešní, ironickí. Dnes sa dozvie, či majú spoločného ešte viac.

Prišla na križovatku a zastala na červenej. Premávka, typická pre piatkový večer, zhustla.

Z kabelky vybrala mobil. Nie, Igor jej nevolal, nikdy nevolá, prečo by mal volať práve dnes? Iste si užíva na služobnej ceste v Ríme – a možno s novou mladou nohatou kolegynkou...

Aká obohraná pesnička! Všetko tu už bolo dvestokrát: on má milenku, ona ide k milencovi, dieťa strážia starí rodičia. Prekľukovala mestom a zaparkovala pod sídliskovým panelákom číslo 35. Pery si znova pretrela rúžom, rozopla si ešte jeden gombík vo výstrihu fialovej blúzky, upravila si jagavú retiazku s prívieskom – podkovou z bieleho zlata. Chvíľku ju podržala v prstoch pravej ruky a zatvorila oči. Bol to jej talizman, darovali jej ho rodičia k maturite.

Ako kráčala k vchodu, odrazu sa prudko rozpršalo. Super! pomyslela si na svoj účes, s ktorým sa trápila vyše hodiny. Nad hlavu zdvihla kabelku, ale uvedomovala si, že táto ochrana je smiešna a zbytočná. Utekala k pomarančovému sedemposchodovému domu a zrazu pocítila prudký náraz. Kabelka jej vyletela z ruky a pleskla o chodník. Chytila si nos, z ktorého sa jej vyvalila krv, a oneskorene si uvedomila, že sa zrazila s akýmsi chodcom,

vlastne bežcom. Kto mal zdravý rozum, v tomto počasi zobral nohy na plecia.

„Prepáčte,“ počula povedať zohnutý chrbát v premoknutej riflovej bunde. Muž sa narovnal a podával jej zablatenú tašku, ktorú pred chvíľou zdvihol zo zeme. „Nič sa vám nestalo?“ Vzápätí sa zarazil a zaševelil: „Preboha!“

Denisa si pridržala nos, krv jej kvapkala pomedzi prsty do výstrihu, na chodník, všade. Muž rýchlo vybral z vrečka riflí balíček papierových vreckoviek a trasúcimi sa prstami roztrhol obal. Podal jej celú hrču zhúžvanej buničiny.

Obloha sa ešte viac zatiahla a v diaľke zaburácal hrom.

„Prosím, poďte aspoň do vchodu. Nemusíte sa ničoho báť, takto tu stáť nemôžeme,“ prehovoril muž a chytil Denisu za mokrý lakeť.

Prižmúrila oči, riasy mala zlepené dažďovými kvapkami a cítila, ako jej teplá krv steká dolu zápästím. Urobila krok vpred a nechala sa odprevadiť k výťahu vo vedľajšom vchode. Kým naň čakali, ukázala na kabelku a gestom naznačila, aby ju otvoril. Muž pochopil a o chvíľu jej podával bielu plátennú vreckovku s monogramom.

V hlave mala prázdno, stále prehĺtala hektolitry sladkej krvi a mala pocit, že omdlie. Vošli do bytu. Nemala ani čas premýšľať, či jej záchranca nie je náhodou úchylný vrah.

„Prosím, sadnite si. Dvere nechám otvorené, aby ste sa nebáli,“ pobádal ju na drevenú lavicu striedmo zariadenej chodby a zmizol za jednými z troch dverí so sklenou výplňou, aby sa o sekundu vrátil s mokrým froté uterákom a rolkou papierových utierok. Na zátylku pocítila mokrý chlad, do voľnej ruky jej vtlačil zopár nových útržkov.

„Prepáčte, veľmi ma to mrzí. Ja som obišiel iba s hrčou na čele,“ pohľad mu skĺzol na jej odhalené nohy v minisukni a zastal pri extravagantných lodičkách. Napadlo jej, čo si asi myslí. A to sa chcela iba trochu zabaviť so svojím šéfom.

„Je vám lepšie?“ jemne jej vybral uterák spod hlavy. Pokrútila hlavou. „Pre istotu vás hodím na polikliniku. Musí tam byť služba prvej pomoci. Alebo pôjdeme do nemocnice. Ukážte...“ Naklonil sa k nej a ona si ako na povel sňala z tváre papierový závoj. Oči sa mu rozšírili v úžase. „Ideme!“

Neprotestovala, nos ju neznesiteľne bolel a cítila, ako jej naviera koža okolo lícnych kostí.

Vonku sa ženili všetci čerti. Hromy burácali, blesky pretínali tmavomodrú oblohu, dažď nabral na intenzite. To sa mi hádam sníva, pomyslela si. Momentálne netúžila po ničom inom, iba stáť v kruhu najbližších v odkvitajúcej augustovej záhrade.

Jemne ju ťahal k sivému volvu na okraji chodníka.

„Počkajte,“ mrmlala cez vrstvu papiera. „Musím ísť svojím autom.“

„To je vylúčené, veď ledva vidíte,“ pokrútil hlavou a zasekol sa. Asi prezradil priveľa.

Mlčky sa viezli dolu kopcom zo sídliska a kmitajúce stierače nestačili odhrňňať veľké dažďové kvapky, meniace sa v sekunde na prúdy vody. Denisa si pritláčala k hrudi drahú koženú kabelku, a keď náhodou nezakláňala hlavu, stískala k sebe polonahé stehná.

Auto zastalo pod kopcom na červenej, neznámy sa k nej otočil a chabo sa usmial. „Práve som šiel do služby, preto som utekal. Teraz je to už jedno.“ Odrazu mu niečo napadlo. Z vrecka bundy vytiahol mobil a stlačil predvolené číslo: „Nazdar! Stala sa mi nehoda, zrazil som sa s jednou... paňou a veziem ju do nemocnice.“ Chvíľu počúval a potom podráždene dodal: „Ale nie! Žiadna sranda! Naozaj, asi má zlomený nos, ideme na pohotovosť. Ozaj, nevieš, či poliklinika funguje?“ Potom bolo opäť ticho. Nakoniec vyvrátil oči a zanaďoval: „Vieš čo, daj sa vypchať! Vravím, že to nie je vtip.“ Pozrel opäť na Denisu. „Aspoň vedia, že dnes neprídem do práce.“

Auto za nimi zatrúbilo, naskočila zelená.

Premeriavala si ho zo zaklonenej polohy. Rovný nos, krátke tmavé vlasy, vysoká, štíhla postava. Kamarát do dažďa, kiežby ho radšej nestretla...

Záchranka na poliklinike bola zrušená a museli sa trmácať cez pol mesta do nemocnice. Kráčali vedľa seba dlhými chodbami označenými nezmyselnými šípkami ako starí manželia, a hoci sa každú chvíľu vypytovali na oddelenie ORL, sestry v žltkastých nohaviciach a vo vyťahanych bėžových svetroch im neochotne ukazovali vždy iný smer.

„S týmto musíte ísť na röntgen,“ zaznel verdikt zívajúceho doktora. Piatkový večer si predstavoval inak. „Počkajte tam na výsledky a potom sa vráťte sem. Vyzerá to na zlomeninu. Ako sa vám to stalo?“ Aj on si ju kriticky premeral a Denise prebehol mráz po chrbte. Neodpovedala a lekár chlácholivo zapriadol: „Budte úprimná. Nemusíte sa ničoho báť... Zbil vás niekto? Možno manžel, ktorý vás sem priviezol?“

„Vôbec nie! Zrazili sme sa na chodníku, obaja sme utekali pred búrkou. Ja som sa ponáhľala ku kamarátke na návštevu a jeho ani nepoznám!“

„Aha... Ako chcete. Keby ste si to rozmysleli, môžete to oznámiť... Nedajte sa otlkať,“ doktor si ju premeral, mal chuť potlať ju po odhalených nohách. Takých nevinných tu už bolo!

Vyšla na chodbu spolu s lekárom. Znechutene flochol po jej záchrancovi, aj keď ťažko povedať, či bola táto nálepka preňho najvhodnejšia.

„Chodte s manželkou na röntgen a vráťte sa naspäť.“

„Prepáčte, nie je to moja manželka,“ bránil sa neznámy a priateľsky sa usmial.

„No tak – priateľka?“ Lekár mávol rukou a nečakajúc na odpoveď im ukázal chrbát.

„Nemusíte ísť so mnou,“ zamrmlala Denise.

„Prosím, dovoľte mi odprevadiť vás a odčiniť, čo som vám spôsobil. Postarám sa o vás, odveziem vás domov.“

„Nie, na vašej ulici mám auto. Musím...“ oči sa jej zaliali slzami.

„Neplačte, radšej sa pohnime, nech vás čím skôr ošetrí.“

Apaticky cupkala vedľa muža, o ktorom ani nevedela, ako sa volá. Nezaujímalo ju to. Netúžila po ničom inom, len sa pritúliť k teplému telíčku svojej dcéry v jej sladkom peleštekú.

Röntgen vybavili za hodinu a do ordinácie vošli spolu. Cítili to rovnako – vo dvojici ľahšie odrazia štiplavé poznámky otráveného doktora.

„Mám pre vás dobrú správu. Zlomené to nie je, iba dosť pomliaždené, takže o svoj pekný profil neprídete.“ Snímky položil na stôl a obrátil sa k Denise: „Naozaj ste sa iba zrazili s chodcom?“ Potom sa pozrel na muža. „Takéto modriny až po uši mal iba Rambo, aj to len vtedy, keď prehrál prvý zápas. Potom už iba vyhŕaval, hoci s krivým frňákom.“

„Vtipné,“ ozval sa mrazivým tónom muž a lekár pochopil.

Odkašlal si a neutrálne pokračoval: „Krvácanie je potlačené, modriny sa vstrebú do mesiaca. Odporúčam celonočný ľadový obklad a niečo na upokojenie. Keby nastali komplikácie, treba prísť znova na pohotovosť alebo k vášmu obvodnému. Rátajte s dočasnou stratou čuchu,“ podal jej recept a unavene sa zaprel chrbtom do opierky.

„Ďakujem a dovidenia,“ šepla Denisa. Pohľadom zavadila o sklené dvierka bielej kovovej skrinky s liekmi. Nos mala pokrytý vrstvami gázy a prelepený leukoplastom. Bolo jej do plaču aj do smiechu. Oblečenie samá krvavá škvrna, minisukňa, ihličky... Teraz by som bola veľmi lacná, pomyslela si.

Vyšli pred nemocnicu a znova sa mlčky viezli nočným mestom. Mobil v jej kabelke vyzváňal, ale nereagovala naň. Buď to bol Marek, alebo mama. Jedno horšie ako druhé...

„Prosím, neurazte sa, ale rád by som vás odviezol domov. Napäť si vezmem taxík,“ povedal neutrálne muž a pozorne sledoval lesklú vozovku, v ktorej sa odrážalo pouličné osvetlenie.

Denisa chcela protestovať, ale potom iba pomaly vydýchla. „Ďakujem. To by bolo od vás milé. Myslím, že by som to teraz nedokázala.“

„Fajn. Volám sa Daniel,“ predstavil sa unaveným hlasom.

„Ja som Denisa,“ odpovedala zadychčane. Uvedomila si, že dýcha len ústami a má ich otvorené ako vráta. Mama im vždy kázala zatvoriť si ústa, lebo inak im do nich vletí mucha. Zvláštne, že jej myseľ zabúdila až do obdobia detských radovánok, maslových chlebov a loptových hier na ceste pred domom.

Vystúpili z auta, Denisa vylovila kľúče z kabelky a...

Zmätené blúdila očami po reťazci áut, parkujúcich pri chodníku. Stála na mieste ako prikovaná. Daniel ju zboku pozoroval. „Čo sa deje?“

Pobehla k miestu, kde predtým odstavila svoj golf. Na jeho mieste však trónilo čierne Audi A7.

„Nechala som ho predsa tu! To nie je možné!“ dychčala. Zakrútila sa jej hlava. Daniel ju šikovne chytil, aby nespadla na tvrdý betón.

„No tak! Ideme ku mne, nebojte sa.“

Dala sa ním opäť viesť ako poslušná školáčka. Chodba, výťah, tentoraz sa dostali až do obývačky.

Sedela na rohovej sedačke so známym kockovaným potahom. Minule ju obdivovala v Ikea, bola poriadne zlacnená.

„Ste si istá, že ste nezaparkovali niekde inde?“ spýtal sa Daniel a podal jej pohár s vodou.

„Áno, veď som išla na návštevu do vedľajšieho vchodu,“ trasúcimi sa rukami vzala pohár a dychtivo si odpila.

„Viete, práve som sa nasťahoval, takže okolie veľmi nepoznám. Možno by sme sa mohli opýtať vašich známych,“ prisadol si k nej v dostatočnej vzdialenosti.

Denisa si potiahla krátku sukňu a pokrútila hlavou: „Radšej nie. Je to komplikované.“ Ako v americkom seriáli, keď treba z niečoho šikovne vykľučkovať, stačí použiť toto magické slovíčko.

„Dobre teda.“ Chvíľu bolo ticho, Daniel zamračene pozeral do zeme a Denisa naňho bezradne civela. Po chvíli sa na ňu pozrel veľkými zelenými očami. „Myslím, že vám môžem pomôcť. Zájde-
me na políciu,“ preplietol si dlhé štíhle prsty. Denisa blúdila pohľadom po nezariadenej obývačke s prázdnyimi stenami, so vstavanou skriňou a s tenkým televízorom, opretým o radiátor pod oknom.

„Auto mám len druhý týždeň. Igor ma zabije!“ náhle sa rozpla-
kala. Chcela si rukami zakryť tvár, ale narazila na gázu.

„Neplačte, Denisa,“ Daniel prehľadával telefónny zoznam na mobile.

„Haló? To som ja. Počuj, prídem s tou paňou, čo som sa s ňou zrazil a... Prestaň! Ukradli jej auto, treba to nahlásiť. Ale nie! Nie je to ani oneskorený prvý apríl, ani desiaty august...“ Doložil ešte zopár viet a postavil sa, zasúvajúc si mobil do zadného vrečka vlhkých riflí.

„Nerád sa opakujem, dnes som vám to už raz hovoril, skoro na tom istom mieste – ideme!“

Zasmrkala a v ústach pocítila opäť krv. Zaklonila hlavu. Už nesmie plakať. Zdalo sa jej, že rozhnevala bôžika svojho osudu a ten sa jej teraz chce stonásobne pomstiť za každú myšlienku na plánovaný večer s Marekom. Ach, aká nevinná sa jej teraz zdala stopercentná nevera...

Sedela v čakárni na policajnej stanici a pri pohľade na bezdomovca, sediaceho v rohu čerstvo vymalovanej miestnosti, bola vďačná za rozbitý nos. Necítila by nič, ani keby jej za chrptom pálili pneumatiky. Z bordovej koženkovvej lavice oproti dverám, za ktorými sa pred chvíľou stratil Daniel, vstala drobná vychud-

nutá žena s peroxidovou trvalou a pírsgingom v nose. Obtiahnuté červené minišaty odhalili nohy samá modrina, tenké ako paličky. Podišla k Denise ako k starej známej.

„Za čo ťa zašili?“ nervózne podupkávala pravou nohou. Denise napadlo, že majú rovnako vysoké podpätky, ibaže jej lodičky stáli 130 eur, kým otlčené lakovky z Číny približne to isté, ale bez nuly. Bradu zaborila hlbšie do goliera pleteného svetra smotanovej farby. Prijemne voňal vodou po holení, na konci pridlého rukáva sa zaskvel červeno-modrý emblém *Tommy Hilfiger*.

„Počuj, nemáš cigu? Alebo euro?“ pokračovala blondína prefajčeným hlasom. Vo dverách sa objavil policajt v uniforme. Pohlľadom preletel po miestnosti a kývol na ňu. „Podťe, pani.“

Vstala a štítivo obišla dotieravú prostitútku, za čo si vyslúžila vulgárnu nadávku.

Daniel sedel za stolom a rýchlo ťukal do klávesnice počítača, z tlačiarne sa plazila policajná správa.

„Tu to podpíšte,“ podával Denise pero a druhou rukou k nej prisúval stoličku na kolieskach.

Kým podpisovala *Oznámenie o odcudzení osobného motorového vozidla*, mladý policajný dôstojník sa obrátil k Danielovi.

„V poriadku, detektív, môže odísť. Vlastne,“ zarazil sa a pozrel do papierov, čo držal v ruke. „Vynechali sme kolónku o poistení. Bolo auto poistené?“ Dva páry očí sa obrátili k Denise.

Pokrčila plecami: „Dúfam. Mám ho len pár dní, manžel mi ho daroval k narodeninám...“ Daniel ironicky zdvihol obočie. Prečo im to oznamuje? Vyzerá, ako vyzerá a chvasce sa, že má niekde vo vesmíre pracháča, ktorý jej každoročne dopĺňa vozový park. Prečo ho to podráždilo? Čo má spoločné so ženou v prikrátkej sukni, ktorej milú tvár nedokázal znetvoriť ani opuchnutý nos a modriny pod čokoládovými očami? Pehavé líca, strapaté vlasy, hanblivé žmurkanie znásobujúce pôvab, o ktorom možno netuší... Skrivil pery, akoby si odpovedal: vôbec nič. Okrem úrazu medzi kvapkami dažďa.

Keď zatvorili dvere a vyšli do nočnej augustovej ulice, viditeľne sa jej uľavilo. Z rukáva svetra vyslobodila zápästie a pozrela na hodinky. Bolo pol jednej. Noc. *Noc má svoju moc... Kto mi teraz príde na pomoc?* V duchu sa uškrnula nad zástupom slaboduchých rýmov, ktoré sa jej množili v unavenej mysli.

„Čo teraz?“ obrátil sa k nej Daniel.

Chvíľu si ho mlčky premeriavala, zo stále vlhkej rifloviny sálala sladkastá vôňa bavlny a indiga.

„Takže detektív?“ usmiala sa prvý raz, odkedy vystúpila pred Marekovým bytom.

„Každý sa musí niečím živiť. Keby nebolo vášho auta, doteraz to zatĺkam.“

„Mala by som sa začať báť. Nenasadili ste mi do kabelky plošticu?“ Poslednú otázku vzápätí oľutovala. No bola pravda, že po *odhaleení jeho identity* sa bála ešte viac.

Daniel sa zahľadel na rušnú nočnú ulicu, za dvomi prúdmi áut zahrmotila električka.

„Odviezol by som vás domov, ale mladý povedal, že do hodiny mi dajú vedieť, či sa vaše auto niekde neobjavilo. Občas sa to stáva, najmä keď máte ľudí na správnych miestach.“

„Ďakujem vám za ochotu. To by bolo úžasné...“

„Nedostali by ste bitku od manžela?“ pozrel na ňu a v očiach mu šibalsky zaiskrilo.

„Nie, jedna mi nadnes stačila,“ opäť sa zasmiala a hneď si dlaňou prikryla nos. Tvár sa jej bolestivo zvrátila.

„Nechápem, prečo ste sa nepriznali. Mohli ste byť slávna.“

„Áno, lekár tlačil na pílu, a preto som si povedala, že takú radosť mu neurobím.“ Obaja sa zasmiali.

„Daniel, viem, že sa to nehodí a že sa ma rád zbavíte, ale... Nemohli by sme si na záver potykať?“ Čudovala sa, kde sa v nej nabralo toľko odvahy. Zrazu mala pocit, že ho pozná, že spolu chodili na základnú alebo aspoň na volejbal. Tipovala, že je jej rovesník, možno o dva-tri roky starší.

„Dobre, ale na aký záver? Musíme najmenej hodinu počkať, veď som ti to už povedal.“ Zháčil sa, koniec poslednej vety vyznel trochu arogantne.

„Prepáč, nejako mi to nedocvaklo. Dnes je hrozný deň.“

„Neskočíme na kávu?“ vypadlo z neho. Zastali a dívali sa na seba ako dvaja sprisahanci, ktorých spája dokonalé tajomstvo.

„Takto sa začínajú romániky v detektívkach Eda McBaina,“ odvetila. Zhrozene si uvedomila, že flirtuje vari v najnevhodnejšej chvíli, akú si vedela predstaviť. Večer sa chcela hrať na nevernú a jej mozog si povedal, že tento plán dotiahne do konca, za každú cenu a s kýmkoľvek...

Prekvapene zdvihol obočie a uznanelivo pokýval hlavou. „Vidím, že si v obraze. Povinná literatúra nepustí.“

„Pamätám sa, ako som raz cestovala domov z vysokej piatkovým rýchlikom. Mala som pre sestru napísať referát o Kalinčiakovej Reštavrácii. Už neviem, čím ma vtedy vydierala, alebo za čo som si odpykávala trest. Ako som vzdychala nad tým archaickým textom, nejaký štyridsiatnik, ktorý mi vtedy pripadal ako plesnivý dedo, sa mi prihovoril a povedal niečo v zmysle – toto čítate z vlastného presvedčenia? A ja na to, že nie, že mám rada detektívky. Čiže znamenitý literárny vkus mám už od ranej mladosti.“

„Aha,“ povedal a stíchol. Potom sa usmial: „Pokračuj, dobre sa to počúva.“

Kráčali nočnou ulicou a Denisa nosovým hlasom rozprávala staré zážitky, spomínala na roky po svadbe, na materskú. Daniel to vtipne komentoval a kládol jednoduché, priamočiare otázky. Obeť bola zraniteľná a zranená doslovne, výsluch prebiehal bez komplikácií.

Nemohol za profesionálnu deformáciu ani za to, že sa mu páčila, aj keď bola zadaná.

No a čo? Veď aj on bol ešte donedávna ženatý, ale ktorá by vydržala s policajtom? Rád by jej vyrozprával, čo všetko má za sebou

a ešte radšej, čo má pred sebou, ale... Už to, že jej povedal svoje pravé meno, mohla táto jemná a dôverčivá kráska pokladať za úspech. Obyčajne si dáva pozor. Dnes večer mal byť na obhliadke miesta činu aj so súdnym lekárom.

„Sme tu,“ zastali pred hlučným nočným klubom v bočnej uličke.

„Neviem, vyzerám hrozne,“ hlesla Denisa.

„Nič sa neboj, si tu predsa so mnou,“ povzbudivo sa usmial a jemne ju chytil za lakeť.

Vošli dnu a čašník za barovým pultom hneď spozornel. Spozna baru sa vyvalil nízky postarší muž s prešedivenými fúzikmi. „Zdravím.“

„Je tu nejaký dobrý stôl, kde by sme mali trochu súkromia?“ naklonil sa k nemu Daniel a sprisahanecky naňho žmurkol. Muž si kriticky premeral detektívov najnovší objav a sklamane ukázal za nízky paraván z moreného prútia. „Vďaka,“ Daniel ho potľapkal po pleci. „Dve espressá a dva fernetý.“

„Pre mňa len kávu, nerada by som ti zašpinila tento značkový zázrak. A vlastnej krvi som sa dnes napila viac než dosť,“ striasla sa Denisa a pohladila rukáv precízneho úpletu.

„Práve preto! Treba zmeniť nápoj. Jeden ti po dnešnom dobrodružstve nezaškodí. Ak bude treba, hodím ťa znova na pohotovosť.“

„Nestraš, preboha! Aj tak sa mi zdá, že sa o chvíľu preberiem z nočnej mory.“

Káva a poháriky pristáli na stole. „Hmm, tá krásne vonia,“ afektovanie vyvrátila oči Denisa. Daniel sa zasmial a zaklonil pritom hlavu.

„Si úžasná! Druhá by na tvojom mieste hystericky jačala alebo rumádzgala, a ty sa smeješ...“

„Čo mám robiť? Keď si pomyslím na zámer uplynulého večera a na to, kde a s kým teraz sedím, na auto, ktoré už možno neuvidím... Vlastne máš pravdu, mala by som skôr plakať,“ pravú ruku

vsunula do kabelky a vytiahla mobil. Na displeji zasvietila fotka Peťkinej buclatej tváričky a Denise zovrelo hrdlo.

„Aký bol zámer dnešného večera, ak sa smiem spýtať?“ Daniel si nasypal do kávy cukor zo žltého vrecúška a zamiešal ju v smere hodinových ručičiek.

Civela do mobilu a v hlave snovala vhodnú odpoveď. „Išla som na návštevu ku kamarátke. Vlastne...“ pohľadom zabľúdila k minisukni, „kamarátovi. Áno, ku kamarátovi zo strednej, ktorý mi teraz šéfuje. Môj muž... Asi si niekoho našiel, tak som si povedala, že mu to vrátim. No moja podkova,“ siahla do výstrihu a vylovila zlatý privesok na dlhej tenkej retiazke, „mi znova priniesla šťastie.“

„Páni! To je story! Už vidím červené titulky na prvých stranách bulvárnych plátkov: príbeh mladej podvedenej ženy, ktorý napísal sám život! Toto naozaj nemôže nikto vymyslieť!“ krátko sa zasmial a zdvihol pohárik s fernetom. „Na tvoj talizman. A na to, že to, čo si dnes prežila, voláš šťastím. Klobúk dolu!“ Oči mu znežneli, páčila sa mu čím ďalej, tým viac. Bola jemná, vtipná, romantická. A verná. Áno, chcela byť verná od začiatku, z trucu a možno zo zúfalstva sa trochu zamotala, ale od začiatku vedela, že to neurobí.

„Vieš, čo si myslím?“ skúmavo sa zahľadel na jej tvár. Uprela naňho tmavé oči, v ktorých nebolo možné rozoznať zreničku, a spolu s obväzovým rúškom na nose mu pripomenula brušnú tanečnicu z dovolenky v Turecku.

„Aj keby si sa so mnou nezrazila, stalo by sa ti niečo iné a k šéfovi by si nakoniec nedorazila.“

„Máš pravdu. Mala by som hneď niekoľko možností: udel by do mňa blesk, zasekol by sa výťah, ale to by sa dalo rýchlo opraviť. Čo tak pretrhnuté lano? Marek by dostal infarkt alebo by musel súrne odísť, alebo by bola uňho iná, výrazne mladšia milenka...“ Obaja sa rozosmiali. Denisa si priložila ruku na obväz a bolestivo zajajkala.

„Chúďa! Bolí?“ Daniel zvrátil čelo a mal chuť pofúkať jej fialové líca. Mal sto chutí dotknúť sa jej, zdalo sa mu, že sa poznajú roky, nie iba zopár nepríjemných hodín.

„Len keď sa smejem, plačem, rozprávam, chodím, sedím alebo niečo pijem. Inak je to v pohode.“

Odmĺčali sa, hudba sa po krátkej prestávke opäť rozjačala a na parkete vo vzdialenejšej časti baru sa zavlnilo zopár tancujúcich.

Zdalo sa, že ich konverzácia sa skončila. V tomto hluku by nepočuli ani vlastného slova.

Denisa sa pootočila, aby čo-to videla spoza paravánu. Pozorovala páry a farebné svetlá, podnapité pohyby tanečníkov aj hostí, ktorí zostali sedieť za stolmi s blikajúcimi sviečkami v červených sklenených svietnikoch. Cítila na sebe Danielov pohľad, vedela, že z nej nespúšťa oči. Najradšej by sa zdvihla, prisadla si k nemu a vložila mu do dlane tú svoju. A možno by zašla oveľa ďalej... U Mareka sa musela do podobných predstáv nútiť, nechápala, prečo jej takéto obrázky naskakujú pri pohľade na Daniela. Veď ho ani nepozná. Netušila, že je také ľahké zbližiť sa s úplne cudzím človekom. Áno, pred rokmi bol aj Igor cudzí a tiež to šlo rýchlo, ale mala dvadsať a stačili jej *tri obyčajné slová*, aby bola zaľúbená až po uši.

Otočila sa a priamo naňho pozrela.

„Denisa, nechcela by si...“ Vo vrecku rifľovej bundy, prehode nej cez operadlo stoličky, zazvonil mobil. „Príjem,“ odpovedal Daniel vážnym hlasom. „Dobre, do pol hodiny sme tam.“ Mobil opäť vložil do vrecka. Pozrel sa na ňu a vzdychol. „Našli tvoje auto. Bolo odstavené v slepej uličke pri autobusovej stanici. Má poškodené zapaľovanie a rozbité predné okno na strane vodiča, inak je pojazdné. Vyzerá to, že sa na ňom chceli povozíť nejakí pubertiaci, a keď im došiel benzín, zbavili sa ho.“

Denisa prudko vydýchla. „To sedí. Už mi blikala kontrolka, vždy chodím na doraz.“ Potom ticho dodala: „Ďakujem ti, Daniel.“

„Nemáš začo. Aj ja ďakujem za príjemný večer.“

„Žartuješ?“

„Nie. Len škoda, že ho našli tak rýchlo.“

„Určite máš iný program, ako tu trčať s dobitou ženskou, na ktorú sa nabaľujú nové a nové problémy.“

Daniel sa odmlčal a zakýval na vrchného. Pán s fúzikmi k nemu podišiel a zaševelil: „To je v poriadku, na účet podniku.“

Denisa zdvihla obočie, aj tento nevinný pohyb tváre ju zaboľel. Vstala, ale Daniel zostal sedieť. „Denisa, aj napriek týmto šialeným okolnostiam, nechcela by si...“

Podišla k nemu a zblízka mu pozrela do očí.

„Mal si pravdu. Stalo by sa určite niečo iné. Zatiaľ to nedokážem, ale včera som mala šťastie – stretla som teba...“

Vyšli z baru a držali sa za ruky, akoby sa poznali sto rokov. Mlčali a pomaly sa blížili k volvu. Ani jeden nechcel prirýchlo dôjsť k autu. Pod svetlom jej naskakovali zimomriavky, ktoré spôsobil teplý dotyk jeho ruky. Nechcela, aby sa rozlúčili, bála sa svtania. Prečo neprikývla a nenaplnila túžbu, čo v nej narastala a teraz sa blížila k bodu varu?

Bolo by to pod jej úroveň? Veď o tú prišla, keď vypadla z kola von pri poslednom hode červenou loptou...

IV.

Z peňaženky vytiahla zopár mincí a podala ich taxikárovi. Bez slova ich zovrel v spotenej dlani a vhodil do koženkového vrecúška, ani ich neprerátal. Ani ona nič nepovedala, chcela sa aspoň slušne pozdraviť, ale jeho chladný nezájum ju uzemnil. S námahou vystúpila a počkala, kým auto zmizne z dohľadu. Podišla k nízkej drevenej bránke, zasadenej do murovaného plota

z červených tehál, spoza ktorého vykúkali pichľavé vetvičky živého plota. Zdvihla hlavu a zbadala, ako sa cez strieborné konáre vysokých borovic prediera žeravá guľa vychádzajúceho slnka. Automaticky pozrela na hodinky. Štyri tridsať, svitá...

Vzdychla si a spomenula si na Daniela. Celú noc sa dohadovali, či ju má odviezť domov, a nakoniec im napadla spásonosná myšlienka zavolať taxík. Aké jednoduché... Sľúbil, že ráno odvezie jej auto k známemu do servisu. Zdá sa, že má v tomto meste stovky známych, ktorí mu dlhujú nejakú službičku. Je detektív a možno aj nebezpečný pre obyčajného občana – alebo občianku Denisu Matuškovú. Prečo naňho stále myslí? Naozaj je taká zúfalá, že skočí aj po policajtovi? Veď má doma zástupcu divízie z Unileveru a namotáva ju šéf pobočky poisťovne...

Otvorila bránku a vyzula si lodičky. Potichu cupkala po chladnej zámockej dlažbe, pokropenej rannou rosou. Kľučka povolila, nebolo zamknuté. Vyvrátila oči. Ach, tí rodičia! Nájomný vrah by nemal veľa roboty, ako sa dostať do domu. Och, prečo jej chodia po rozume tajomné čipy, nenápadne nastrčené do vrečka, alebo fučiaci maniaci s pančuchami na hlavách?

Po špičkách sa zakrádala do obývačky, spojenej s kuchynským kútom. Napije sa a pôjde si ľahnúť. Možno aj niečo zje, možno dostane do seba aspoň kúsok banána...

Ozvalo sa šuknutie vypínača a izbu zalialo tlmené svetlo nočnej lampy. Preľaknuto sa mykla a mala pocit, akoby ju v štrbinách očí pod opuchnutými lícami zarezali žiletky.

V koženom kresle vedľa stojatej lampy sedel Igor, oblečený v zelenom úpletovom pyžame.

Takmer vykrikla: „Preboha! Čo tu robíš?“

Neodpovedal, len sa na ňu pozeral pripitými, nevyspatými očami. V pravej ruke zvieral nízky pohár na whisky so zvyškami zlatistej tekutiny.

„Igor, musím ti niečo vysvetliť,“ začala Denisa a srdce sa jej prudko rozbúchalo.

Akoby ju až teraz poriadne zaregistroval: „Kde si bola?“

„Kedy si prišiel?“ vrátila mu otázku, naťahujúc polčas rozpadu.

„Včera o desiatej. Stihli sme to, chytili sme lietadlo.“ Pokojne vstal a podišiel k nej. Chvíľu na seba pozerali, potom pokrútil hlavou a oči sa mu zúžili. Švihol rukou, pohár sa roztrieštil na kuchynskej dlažbe a v kútoch zacvendžali črepiny. Denisa sa strhla, duchapritomne sa dala na útek, ale po dvoch krokoch sa jej kúsok skla zabodol do bosej nohy. Dokrивkala k sedačke, z nízkeho stolíka pred sebou vzala škatuľku s papierovými vreckovkami a jednu si priložila na ranu. Z očí jej vyhrkli slzy.

„Tak ja sa trepem z Ríma, aby som bol doma, a kde je moja žena?!“ Igor stál otočený chrbtom k nej a pozeral cez veľké okno do záhrady. Na konci vety už kričal.

„Počkaj, vysvetlím ti to. Teba vôbec nezaujímam, čo sa mi stalo? Pozri sa na mňa, ako vyzerám...“ Denisa už nahlas nariekala a slzy sa jej vpíjali do obväzu na nose.

„Veď práve! Ako to vyzeráš? Čo to máš na sebe, preboha? A čím je tento pánsky svet?!“

Sklonila hlavu a v duchu hľadala odpoveď, lebo na tento nenápadný detail akosi pozabudla. Vlastne nie – Igor sa mal vrátiť až pozajtra.

Chytil ju za predlaktie a mocne ho zovrel.

„Au! Prestaň! To bolí! Si opitý...“ vyskočila z gauča a dala sa na útek k dverám. „Mám zavolať otca?“

„Áno, som opitý, ale dobre viem, kde si bola! Nabudúce sa odhlás z Facebooku alebo aspoň vypni počítač.“ Stále ju držal a sarkasticky, pisklavo zacitoval: „Čaws, Marek, navrhni detaily...“

Vo dverách obývačky sa zjavila Petka, jednou rukou si pritískala k hrudi plyšového zajačika a druhou si pretierala oči. „Mami, čo ti je?“ Začala vzlykať, Denisa k nej pribehla a zovrela ju v náručí.

„Nič, miláčik, iba som sa udrela. Poď, pôjdeme do postieľky, dobre?“ fľochla po Igorovi. Otváral skrinku medzi jednoduchým

kozubom a gigantickým fikusom, kde bolo vyhradené miesto na fľaše s alkoholom. Ešte začula zvuk lejúcej sa tekutiny.

„Nech sa tvoji rodičia zbalia a odídu,“ ľadovo zasipel, ani sa neotočil.

Uložila Petku, rozťahla ústa do sileného úsmevu a v duchu rátala každú bolestivú sekundu. Keď zaspala, zostala sedieť na kraji detskej postele s ružovým baldachýnom a v hlave mala prázdno. Obzrela sa na zvuk otvárajúcich sa dverí. Mama v staromódnej kvietkovanej nočnej košeli si v úžase prikryla dlaňou ústa.

„Ježiši, Denča! To ti urobil on?“ Podišla k nej a zblízka skúmala jej tvár.

„Nie, zrazila som sa s jedným chodcom, keď som utekala pred búrkou. Museli sme ísť do nemocnice...“ Mama ju objala a chlácholivo hladila po chrbte.

„Neplač. Ten sviniar si to nezaslúži.“

„Mami, veď som ti povedala, že Igor s tým nemá nič spoločné.“

„Má! To on ťa k tomu dohnal. Keby si bola šťastná, asi by ti ne napadlo vybrať sa v minisukni do nočného baru, len čo vytiahne päty z domu!“

„Najhoršie je, že sa absolútne nič nestalo, ale našiel mi nejaké správy v počítači... Dohovárala som sa so šéfom...“ Znova sa rozplakala.

„Mala si sa rozvieť už dávno, kým sa nenarodila Petka,“ mama sa odtiahla a pohla sa k dverám. „Poďme odtiaľto, kým ju znova nezobudíme.“

Na chodbe ich čakal otec, už oblečený, so zbalenou cestovnou taškou v ruke. Pozrel na ne smutnými očami bernardína, Denisu pohladil po pleci. Vždy hovoril málo, ale mlčaním vyjadril veľa krát viac ako mama, ktorej sa v jednom kuse z úst valili slová. Teda, pokiaľ nešlo o hádky, v tých boli obaja majstri sveta.

„Choď sa obliecť, Marta, pôjdeme,“ povedal.